

Nr 29.

Av herr **Nilsson, Johan**, i Kristianstad, om ökat anslag till svenska brandkårernas riksförbund.

I skrivelse till Kungl. Maj:t av den 13 sept. 1934 har Svenska Brandkårernas Riksförbund anhållit om statsbidrag å 2.000 kronor för budgetåret 1935/1936.

Till Riksförbundet har av riksdagen efter därutinnan motionsvis framställda förslag för vardera av budgetåren 1932/1933 och 1934/1935 anvisats ett extra anslag av 2.000 kronor. Även för tidigare budgetår har å riksstaten funnits uppfört ett anslag till förbundet efter erkännsamma uttalanden från vederbörande departementschefer angående den viktiga uppgift, som förbundet har att fylla, och det berättigade i att staten understöder dess verksamhet. I årets statsverksproposition har departementschefen hemställt att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att till bidrag till Svenska Brandkårernas Riksförbund för budgetåret 1935/1936 anvisa ett anslag av kronor 500 och därvid framhållit att Riksförbundet otvivelaktigt har en viktig uppgift att fylla på brandskyddsområdet samt att med hänsyn till den ståndpunkt riksdagen intagit till bidragsfrågan departementschefen ansett sig böra tillstyrka fortsatt statsbidrag, vilket dock på grund av nuvarande statsfinansiella läge borde begränsas till 500 kronor.

En del brandförsäkringsinrättningar lämna visserligen bidrag till förbundets verksamhet, men en avsevärd del av det belopp, som i den synnerligen sparsamt beräknade kalkylen över förbundets oundgängliga medelsbehov avsetts till upplysningsverksamhet och nybildning av kårer samt upprätthållande av deras effektivitet, har icke kunnat uppbringas. Det är således icke möjligt att med nuvarande tillgångar fullt utnyttja den organisation, som nu skapats och befunnits väl motsvara sin uppgift, och detta inom områden, där verksamheten utan fråga skulle kunna åstadkomma avsevärt ökat resultat. Att en sådan nedskärning av statsanslaget, som nu föreslagits, skulle verka i hög grad hämmande på förbundets verksamhet ligger i öppen dag.

Eldens härjningar i vårt land förorsaka alltjämt oerhörda skador, förutom rent ekonomiska även kulturella och sociala, detta senare genom bränder av fabriker, som icke byggas upp, och varigenom arbetslöshet uppstår.

Att sträva efter att söka minska dessa brandskador genom att inom samhällen och på landsbygden skapa ett brandförsvar lär förvisso vara en för hela landet angelägen uppgift, ett verkligt statsintresse. Vad förbundet gjort i ovannämnt intresse, torde delvis belysas av att förbundet under de senaste åren dels bildat och dels till sig anslutit en mängd brandkårer (under år 1934, 82 st.) därav en stor del uti stationssamhällen, där staten har oförsäkrad

egendom, såsom stationshus, betjäningshus och godsmagasin, samt uti andra orter, där staten har oförsäkrade offentliga inrättningar.

Att staten lämnar ett kraftigt bidrag till ett förbund, som arbetar icke blott i det enskildas tjänst, utan kan man säga även i statens, torde väl knappast anses för annat än en billig fordran.

Då det av det ovan sagda torde framgå att det möter stora svårigheter för Riksförbundet att utan det begärda anslaget fylla sin landsgagneliga uppgift, får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta

att till Svenska Brandkårernas Riksförbund bevilja för budgetåret 1935/1936 ett extra anslag av 2.000 kronor såsom bidrag till förbundets verksamhet.

Stockholm den 17 januari 1935.

Joh. Nilsson
i Kristianstad.